ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

(Σὰν Παραμύθι)

Σ' μιὰ γωνία τοῦ παλατιοῦ τῶν Δόγηδων στὴ Βενετία, βλέπει κανεὶς ἀκόμα καὶ σήμερα τέσσερα μικρὰ καὶ ὁμοιόμορφα ἀγάλματα, καμωμένα ἀπὸ πορφυρίτη λίθο. Τὰ ἀγάλματα αὐτὰ παριστάνουν τέσσερες ἄνδρες μὲ στολὴ βασιλική, εἶνε δὲ τοποθετημένα στὸ παλάτι τῶν Δόγηδων, ἀπ' τὸν ἕβδομο αἰῶνα μ.Χ., γιὰ νὰ θυμίζουν μιὰ παράξενη ἐπιδρομὴ κατὰ τῆς Βενετίας, ἡ ὁποία εἶχε ἀκόμα πιὸ παράξενο καὶ τραγικὸ τέλος.

'Η Βενετία, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν ἦταν ἀκόμα ἡ ἀκατάβλητη θαλασσοκράτειρα τῆς Μεσογείου, οὔτε εἶχε συγκεντρώσει τὰ ἀμύθητα πλούτη ποὺ ἀπόκτησε κατὰ τὸν μεσαιῶνα. 'Ωστόσο ἦταν μιὰ πόλις πολὺ πλουσία. 'Ο Ἅγιος Μάρκος της ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ἐκκλησίες τοῦ κόσμου, μὲ πολύτιμους θησαυροὺς μέσα.

Κάποιο πρωὶ μπῆκε στὸ λιμάνι τῆς Βενετίας ἕνα ὡραῖο καράβι κι' ἀγκυροβόλησε ἀπέναντι στὸν Ἅγιο Μάρκο. Οἱ Βενετσάνοι, ποὺ μαζεύτηκαν στὴν προκυμαία, εἶδαν νὰ βγαίνουν σὲ λίγο, μέσα ἀπ' τὸ καράβι αὐτό, τέσσερες νέοι, πλουσιώτατα ντυμένοι. Ὅπως δὲ ἔμαθαν ἀργότερα, οἱ νέοι αὐτοὶ ἦσαν τέσσερα βασιλόπουλα, παιδιὰ δυὸ βασιλιάδων τῆς 'Ανατολῆς. Μετὰ τὸν θάνατο ὅμως τῶν πατέρων τους, εἶχαν ἀνεβεῖ στοὺς θρόνους τῶν χωρῶν τους οἱ πρωτότοκοι ἀδελφοί τους, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ φοβόντουσαν τοὺς δευτερότοκους, τοὺς διάταξαν νὰ φύγουν μακρυὰ ἀπ' τὶς χῶρες των.

Μάζεψαν λοιπὸν τὰ τέσσερα βασιλόπουλα ὅσα χρήματα μπόρεσαν ἀπ' τὴν πατρικὴ κληρονομία τους, πῆραν μαζύ τους καὶ μερικοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστοσύνης τους καὶ ξεκίνησαν εἰς ἀναζήτησιν τύχης. Εἶχαν τὴν ἀπόφασι νὰ βροῦν κανένα μέρος ἔρημο καὶ νὰ ἱδρύσουν ἐκεῖ ἕνα βασίλειο. 'Εντωμεταξὺ ὅμως, γιὰ νὰ μαζέψουν χρήματα ἀρκετά, ἔκαναν τοὺς κουρσάρους κι' ὅταν ἔφταναν σὲ κανένα λιμάνι ἀφρούητο, τὸ λεηλατοῦσαν. Ἔτσι ἄραξαν καὶ στὴ Βενετία.

'Απ' τὴν πρώτη στιγμὴ ὅμως, οἱ τέσσερες πρίγκηπες-κουρσάροι κατάλαβαν ὅτι δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ κάνουν καὶ στὴ Βενετία τὰ ἴδια ποὺκαναν καὶ στ' ἄλλα μέρη. 'Ωστόσο βγῆκαν στὴν πόλι καὶ ἐπειδὴ οἱ Βενετσάνοι δὲν τοὺς ἔφεραν καμμιὰ δυσκολία, ἔκαναν ἕνα γύρο γιὰ νὰ θαυμάσουν τ' ἀξιοθέατα μνημεῖα της. Μπῆκαν ἔτσι καὶ στὴν ἐκκλησία τοῦ 'Αγίου Μάρκου, ὅπου ἔμειναν ἔκθαμβοι μπρὸς στὰ πλούτη ποὺ εἶδαν ἐκεῖ μέσα. Τότε, χωρὶς νὰ χάσουν καιρό, ἀποφάσισαν νὰ κλέψουν τοὺς θησαυροὺς μὲ κάθε τρόπο καὶ κάθε θυσία.

Ξαναγύρισαν ἀμέσως στὸ καράβι τους, ὅπου κατέστρωσαν ἄψε-σβύσε τὸ σχέδιό τους. 'Αποφάσισαν δηλαδή, οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς νὰ βγοῦνε νύχτα στὴν πόλι, μαζὺ μὲ τοὺς μισοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος, νὰ πᾶνε στὸν Ἅγιο Μάρκο καὶ ν' ἁρπάξουν τοὺς θησαυρούς. Οἱ ἄλλοι δυὸ θᾶμεναν ἐπάνω στὸ καράβι, μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ναῦτες, γιὰ νὰ εἶνε ἕτοιμοι, ὥστε ὅταν θὰ ἔφταναν οἱ πρῶτοι, νὰ κάνουν πανὶ καὶ νὰ φύγουν ἀμέσως.

* * *

Ὅταν νύχτωσε, τὰ δυὸ βασιλόπουλα βγῆκαν κρυφὰ μὲ τοὺς μισοὺς ναῦτες στὴν πόλι, ἔφτασαν ἀπαρατήρητοι στὴν ἐκκλησία, ἔσπασαν τὴν πόρτα της, σκότωσαν τὸν ἐκκλησάρη, μπῆκαν μέσα, ἅρπαξαν ὅ,τι πολύτιμο βρῆκαν ἐμπρός τους, τὰ ἔβαλαν στὰ σακκιὰ ποὺ εἶχαν πάρει μαζύ τους καὶ βγῆκαν ἔξω, γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ καράβι.

Στὸ δρόμο ὅμως, μιὰ πονηρὴ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ τῶν δυὸ ἀδελφῶν.

— Δὲν εἶνε κρίμα, σύντροφε, εἶπε ἔξαφνα ὁ ἕνας, νὰ γίνη ἡ μοιρασιὰ στὰ τέσσερα;

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. 'Εμεῖς οἱ δυὸ κινδυνέψαμε γιὰ ν' ἁρπάξουμε τοὺς θησαυρούς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δυὸ κάθονται μέσα στὸ καράβι χωρὶς νὰ διατρέχουν κανένα κίνδυνο.

— Ἂν τυχὸν μᾶς ἔπαιρναν εἴδησι οἱ Βενετσάνοι, θ' ἀφίναμε τὰ κόκκαλά μας ἐδῶ πέρα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θᾶφευγαν καὶ θὰ γλύτωναν.

— Γι' αὐτό, εἶνε δίκαιο νὰ πάρουμε ἐμεῖς τὸ μεγαλείτερο μέρος τῶν θησαυρῶν.

— Ναί, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δυὸ δὲν θὰ τὸ δεχτοῦν αὐτό.

— Τότε νὰ μὴν τοὺς δώσουμε τίποτε ἀπὸ τὰ λάφυρα.

— Πῶς θὰ τὸ κατορθώσουμε;

— 'Απλούστατα, ὅταν θὰ φτάσουμε στὸ καράβι, ἐκεῖνοι θᾶρθουν νὰ μᾶς ὑποδεχτοῦν ἀνύποπτοι. Τότε ριχνόμαστε κατεπάνω τους καὶ τοὺς ξεκάνουμε κι' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τους.

— 'Ωραῖα!... Ἔτσι πρέπει νὰ γίνη.

'Εντωμεταξὺ ὅμως, καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ ἀδελφοὶ εἶχαν κάνει τὴν ἴδια σκέψη. Ὅτι δηλαδὴ ἦταν συμφέρον τους ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τοὺς συντρόφους των καὶ νὰ κρατήσουν οἱ δυό τους τὰ λάφυρα. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτοί, ἀντὶ νὰ μεταχειρισθοῦν ὅπλα, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ καταφύγουν σὲ δολιώτερο καὶ γι' αὐτὸ ἀσφαλέστερο μέσον: Στὸ δηλητήριο.

Διάταξαν λοιπὸν τὸν μάγειρο τοῦ καραβιοῦ νὰ ἑτοιμάση ἐκλεκτὰ φαγητά, γιὰ νὰ συμποσιάσουν δῆθεν μὲ τοὺς συντρόφους των, ὅταν θὰ γύριζαν. Στὰ φαγητὰ αὐτὰ ἔριξαν κρυφὰ δηλητήριο καὶ περίμεναν πειὰ τοὺς δυὸ ἐπιδρομεῖς μὲ τὰ λάφυρα.

Μισὴ ὥρα πέρασε ἀκόμα. Κι' ἄξαφνα φάνηκε ἡ βάρκα μὲ τὰ δυὸ βασιλόπουλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους των, ποὺ ἔφερναν τὰ λάφυρα. 'Η βάρκα διπλάρωσε στὸ καράβι καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια, συνεννοημένα γιὰ τὴ σφαγὴ καὶ μὲ τοὺς συνοδούς των, ἀνέβηκαν ἐπάνω.

Οἱ σύντροφοί τους ἔτρεξαν τότε νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν γεμάτοι χαρά, ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν οὔτε τὸ χέρι νὰ τοὺς σφίξουν. Οἱ δυὸ πρίγκηπες-κουρσάροι τράβηξαν τὰ σπαθιά τους, οἱ ἀκόλουθοί των τοὺς ἐμιμήθηκαν καὶ μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἐκομμάτιασαν ἄγρια καὶ ἀπάνθρωπα τοὺς δυὸ ἀνύποπτους φίλους καὶ συναδέλφους των.

Ἔπειτα ρίχτηκαν κι' ἄρχισαν νὰ σκοτώνουν καὶ τοὺς ναῦτες ποὺ εἶχαν μείνει στὸ καράβι καὶ οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι ἀφοσιωμένοι στὰ δυὸ βασιλόπουλα ποὺ εἶχαν δολοφονήσει. Τοὺς ἔσφαξαν ἔτσι ἀλύπητα ὅλους, μέχρι τοῦ τελευταίου!...

'Ο σκοπός τους εἶχε πετύχει θαυμάσια. Εὐχαριστημένοι οἱ δυὸ πρίγκηπες-κουρσάροι, στρώθηκαν κατόπιν στὸ τραπέζι κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν μὲ τοὺς συντρόφους των. Ἔφαγαν ὅμως καὶ ἔπιαν ἀπὸ τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτὰ ποὺ εἶχαν δηλητηριάσει οἱ δυὸ ἄλλοι πρίγκηπες. Καὶ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας πέθαναν κι' αὐτοί, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, σπαρταρῶντας καὶ οὐρλιάζοντας ἀπ' τοὺς φριχτοὺς πόνους τοῦ δηλητηρίου ποὺ τοὺς ἔκαιγε τὰ σπλάχνα.

'Ο Ἅγιος Μάρκος εἶχε ἐκδικηθεῖ γιὰ τὴ λεηλασία τοῦ ναοῦ του!...

* * *

Τὸ πρωῒ οἱ Βενετσάνοι, ὅταν κατέβηκαν στὴν προκυμαία, εἶδαν κατάπληκτοι ὅτι τὸ καράβι ποὺχε φτάσει μόλις χτές, φαινόταν ἔρημο. Εἶχε σηκωθεῖ φουσκοθαλασσιὰ καὶ παράδερνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ φαίνεται κανένας στὸ κατάστρωμα.

Μερικοὶ ναυτικοὶ ἀνέβηκαν τότε ἀπάνω στὸ πλοῖο, ὅπου ἀντίκρυσαν ἕνα θέαμα φριχτό, ἀνατριχιαστικό.

Τὸ κατάστρωμα ἦταν ὁλόκληρο βαμμένο στὸ αἷμα καὶ στρωμένο μὲ πτώματα κατακρεουργημένα. 'Επίσης στὴν τραπεζαρία τοῦ καραβιοῦ ὑπῆρχαν κ' ἄλλα πτώματα, φουσκωμένα καὶ μαυρισμένα ἀπ' τὸ δηλητήριο. Τέλος, μέσα σὲ μερικὰ σακκιά, στιβαγμένα σὲ μιὰ καμπίνα, βρῆκαν ὅλους τοὺς ἀνεκτίμητους θησαυροὺς τοῦ 'Αγίου Μάρκου!... Κατάπληκτοι οἱ ἀπλοϊκοὶ Βενετσάνοι, ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσουν τὶς ἀρχές, ἡ ὁποῖες, ὅταν ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο, δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ καταλάβουν τί εἶχε συμβεῖ.

Σὲ μιὰ ἄλλη καμπίνα τοῦ καραβιοῦ βρῆκαν καὶ πολλοὺς ἄλλους θησαυρούς, ἁρπαγμένους ἀπὸ διάφορα πλοῖα ποὺ κούρσεψαν τὰ τέσσερα βασιλόπουλα. Βρῆκαν ἐπίσης καὶ τὰ τέσσερα ἀγάλματα τῶν πριγκήπων-κουρσάρων, καμωμένα ἀπὸ πορφυρίτη.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ μεταφέρθηκαν ἀμέσως στὸ ναὸ τοῦ 'Αγίου Μάρκου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀγάλματα τῶν τεσσάρων πριγκήπων, τὰ ὁποῖα ἐτοποθετήθηκαν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς Βενετίας, ἐκεῖ ποὺ χτίστηκε ἀργότερα τὸ παλάτι τῶν Δόγηδων, γιὰ νὰ θυμίζουν τὴν ἱερόσυλη ἐπιδρομὴ τῶν τεσσάρων κουρσάρων, τὴν ἀμοιβαία προδοσία τους καὶ τὸ τραγικὸ τους τέλος...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΕΝΕΙΑ

Κάποιος πρίγκηψ ἀπ' τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς 'Αγγλίας, ἦταν κοκκινοτρίχης. Διατηροῦσε μάλιστα καὶ γενειάδα μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ κοκκινωπὸ χρῶμα, ποὺ γενικῶς θεωρεῖται ἀντιπαθητικό.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ κοκκινοτρίχης πρίγκηψ θέλησε νὰ πειράξη τὸν γελωτοποιό του, ὁ ὁποῖος ἦταν σπανὸς σὰν γυναῖκα.

— Τί διάβολο, τοῦ εἶπε, ἐσὺ εἶσαι σαράντα χρόνων καὶ ἀκόμα δὲν ἐννοεῖς οὔτε ἀνάστημα νὰ ρίξης, οὔτε γένεια νὰ βγάλης. Γιατί δὲν ἔχεις γένεια;

— Νὰ σᾶς ἐξηγήσω, ὑψηλότατε, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἔξυπνος γελωτοποιός. Ὅταν ὁ Θεὸς ἐμοίρασε στοὺς ἀνθρώπους τὰ γένεια, ἐγὼ ἔλειπα. Παρουσιάστηκα λοιπὸν στὸ τέλος τῆς μοιρασιᾶς, ποὺ δὲν εἶχαν ἀπομείνει παρὰ λίγα ἀκόμα κόκκινα γένεια σὰν τὰ δικά σας. Καὶ τί νὰ σᾶς πῶ; 'Επροτίμησα νὰ μὴν πάρω καθόλου!...

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ἄφησε ποῦμαστε φτωχοί, δὲν ἔχουμε παράδες.
— Μεῖς οἱ βλάχοι ὅπως νὰ λάχη.
— Χάλασε τὸ γυνὶ γιὰ νὰ φτιάση ἕνα βελόνι.
— 'Ο καλὸς ὁ μύλος ἀλέθει καὶ στάρι καὶ καλαμπόκι.
— Ὅποιος πνίγεται, κι' ἀπ' τὸ φεῖδι πιάνεται.
— Ὅποιος βιάζεται, γρήγορα γεράζει.
— Ὅποιος δὲν θέλει νὰ ζυμώση, πέντε μέρες κοσκανίζει.